

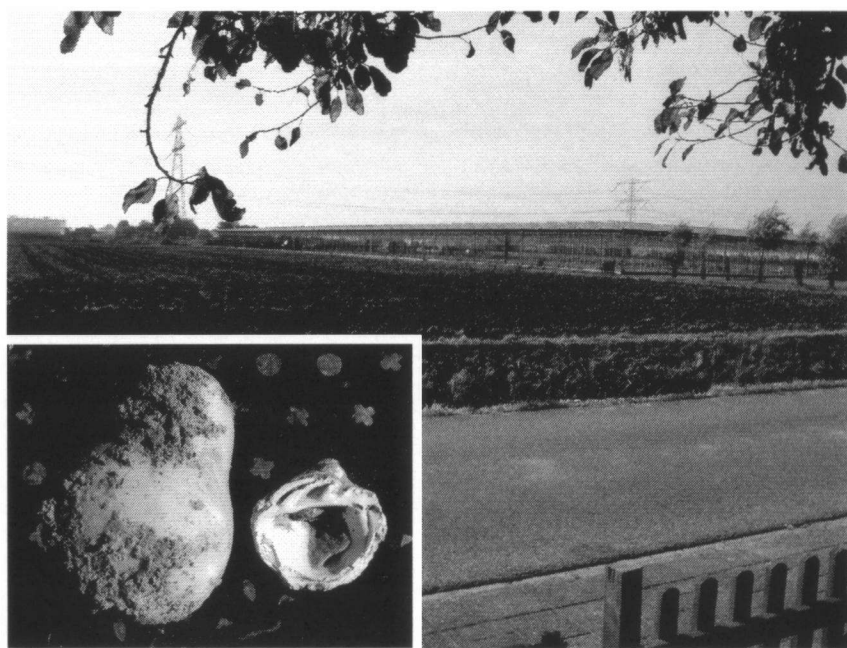
Zwerf-fossiel of Faunavervuiling?

Anton Janse¹

Na een verblijf van twee weken in het Zeeuwse thuisgekomen is het, dankzij het fraaie weer de gelegenheid de achtertuin een beurt te geven. Uitgebloeid goed, afgevalen blad en wat appeltjes die de zwaartekracht niet konden weerstaan.

De boer van het achterliggende land was druk bezig met het rooien van de aardappelen.

Voor de duidelijkheid: achter onze woning loopt een landweg, die door een flinke sloot gescheiden wordt van een akker. Dat geeft aan de achterzijde een 'wijde blik'; alhoewel deze de laatste jaren steeds beperkter wordt door oprukkende

kassenbedrijven. Schijnt goed te zijn voor onze economie?! Tot mijn verrassing vond ik op de tuintafel een flink brok *Venericor planicosta*.

Hier in de buurt is een aantal lieden op de hoogte van mijn affiniteit met schelpen en fossielen, dus iemand met deze kennis zal dit stuk daar hebben gedeponneerd.

Venericor planicosta is in deze regio een niet zeer zeldzaam zwerf-fossiel, vondsten uit het Haringvliet, de Grevelingen en zeker Maasvlakte en de vorige suppletie Roccanje bevestigden dit. Wat mij echter opviel, was dat dit stuk totaal niet afgerold was en onder de top nog wat sediment bevatte waarin een fragment van *Haustator solanderi* te herkennen was. Dat geeft te denken! Een grappenmaker? Wat is de herkomst?

Komen we terug op het landweggetje. De berm aan de slootzijde is niet breed en wordt door passerend verkeer flink 'uitgereden'. Aangezien uitgezocht gruis en afgekeurde kalken schelpresten een goed vulmiddel hiervoor is deponneerde ik regelmatig dit spul in deze berm.

Jaren geleden kwam er een buurman naar mij toe die vroeg of ik hem wat van dit residu kon bezorgen voor zijn hok met kippetjes, was goed voor stevige eierschalen luidde de boodschap. Dus een aantal keren deze man gelukkig gemaakt met mijn afval. Deze figuur is al een tijd terug verhuisd, kippenhok afgebroken en tot bloementuin gepromoveerd.

In maart 1984 heb ik samen met Arie Janssen de spoorwegin-snijding bij Aalter bezocht, de tylocaliteit van wat destijds de Zanden van Aalter (Eoceen) is genoemd. Naar mijn mening het brongebied van vele eoceenresten welke door pleis-

tocene smeltwaterstromen in onze delta terecht zijn gekomen. Hier in Aalter werd een nieuw viaduct gebouwd om de uitleg van deze stad aan de andere kant van het spoor te ontsluiten. In de bouwput hebben we ruim kunnen monsteren en met een stukje handboring een kleine zes meter profiel opgenomen.

Na het bewerken thuis van de monsters kan een deel van het residu in de wegberm zijn terechtgekomen of in 's buurmans kippenhok.

Navraag gedaan bij de nieuwe buurvrouw van de ex-kippenhok locatie, of zij bij het bolletjes planten een verrassing voor mij had opgediept, leverde een negatieve reactie op.

Verderop woont een voormalig tuinder met archeologische interesse, die nu en dan met resten van schelpen of andere vermeende fossielen bij mij z'n

licht op komt steken. Ook deze brave borst wist van niets. Volgende mogelijkheid: Leen Hordijk? Inderdaad: bingo! Leen was de zaterdag voor onze thuiskomst langs ons huis gefietst en had daar het rooien van de piepers aanschouwd. Tussen de aardappeltjes trof hij het bewuste stuk aan en heeft dit bij mij gedeponneerd.

Wat is het mogelijke scenario geweest? Het Aalter residu is in de berm gedumpt, spelende kindjes traptten een bal in de sloot; om deze tegen de kant te krijgen worden voor de hand liggende objecten achter het balletje aan gesmeten, in casu een flink brokstuk *Cardita*.

Bij de volgende schoonmaakbeurt van de sloot wordt de bagger op het land gedeponneerd, ondergeploegd en komt na jaren tussen de gerooide piepers weer tevoorschijn. Moraal van dit verhaal: wordt de hond weer naar zijn eigen braaksel teruggestuurd?

¹Anton Janse, Gerard van Voornestraat 165, 3232 BE Brielle, tel. 018 - 141 62 38, e-mail: acjanse@hetnet.nl